א] ולא תיסמי מנחת נסכים ממתני' ולא קשיא כאן בנסכים הבאין עם הזבח כאן בנסכים הבאין בפני עצמן ואי ב] הוה ליה איגרתא מי אפשר למישלחא והא אמר רבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא א"ר יוחנן כותבי הלכות ג] כשורף התורה והלמד מהן אינו נוטל שכר דרש ר' יהודה בר נחמני מתורגמניה דר"ל כתוב אחד אומר כתוב לך את הדברים האלה וכתוב אחד אומר כי על פי הדברים האלה לומר לך דברים שעל פה אי אתה רשאי לאומרן בכתב ושבכתב אי אתה רשאי לאומרן על פה ותנא דבי רבי ישמעאל כתוב לך את הדברים האלה אלה אתה כותב אבל אין אתה כותב הלכות ד] אמרי דלמא מילתא חדתא שאני דהא רבי יוחנן ור"ל מעייני בסיפרא דאגדתא בשבתא ודרשי הכי עת לעשות לה' הפרו תורתך אמרי מוטב תיעקר ה] תורה ואל תשתכח תורה מישראל אמר רב פפא השתא דאמרת נסכים הבאין בפני עצמן קריבין אפי' בלילה נזדמנו ו] נסכים בלילה ז] מקדישין בלילה ומקריבין אמר ליה רב יוסף בריה דרב שמעיה לרב פפא תניא דמסייע לך זה הכלל כל הקרב ביום אינו קדוש אלא ביום וכל הקרב בלילה קדוש (בין ביום בין) בלילה אמר רב אדא בר אהבה ח] ועולות השחר פוסלת בהן ט] כאברין כי אתא רב דימי א"ר יוחנן משום ר"ש בן יהוצדק אלה תעשו לה' במועדיכם אלו חובות הבאות י] חובה ברגל לבד מנדריכם ונדבותיכם לימד על נדרים ונדבות יא] שקרבין בחולו של מועד ולעולותיכם במה הכתוב מדבר אי בעולת נדר הרי כבר אמור נדריכם ואי בעולת נדבה הרי כבר אמור ונדבותיכם הא אינו מדבר אלא בעולת יולדת ועולת מצורע ולמנחותיכם במה הכתוב מדבר אי במנחת נדר הרי כבר אמור אי במנחת נדבה הרי כבר אמור הא אינו מדבר אלא במנחת יב] סוטה ובמנחת קנאות ולנסכיכם ולשלמיכם מקיש נסכים לשלמים מה שלמים ביום אף נסכים ביום ולשלמיכם לרבות שלמי נזיר א"ל אביי ולימא מר שלמי פסח דאי שלמי נזיר נידר ונידב הוא דהתניא יג] זה הכלל כל שהוא נידר ונידב קרב בבמת יחיד ושאינו נידר ונידב אינו קרב בבמת יחיד ותנן המנחות והנזירות קריבין בבמת יחיד דברי ר"מ יד] סמי מכאן נזירות מי איכא למ"ד דנזיר לאו נידר ונידב הוא והכתיב טו] ויהי מקץ ארבעים שנה ויאמר אבשלום אל המלך אלכה נא ואשלם את נדרי אשר נדרתי לה' בחברון כי נדר נדר עבדך וגו' מאי לאו אקרבן טז] לא אעיקר נדרו אמר עיקר נדרו בחברון הוה והלא בגשור הוה יז] אמר רב אחא ואיתימא רבה בר רב חנן יח] לא הלך אבשלום אלא להביא כבשים מחברון ה"נ מסתברא דאי תימא לאקרובי הוא דאזיל שביק ירושלים ואזיל ומקריב בחברון ואלא מאי להביא כבשים מחברון האי אשר נדרתי לה' בחברון מחברון מיבעי ליה אלא לעולם לאקרובי ודקא קשיא לך אמאי שבק ירושלים ומקריב בחברון תיקשי לך גבעון דמקום קדוש הוא [א] אלא כיון שהותרו הבמות יט] כל היכא דבעי מקריב כ] ארבעים שנה למאן תניא רבי נהוראי אומר משום רבי יהושע מקץ ארבעים שנה ששאלו להם מלך כא] דתניא אותה שנה ששאלו להם מלך אותה שנה עשירית של שמואל היתה

עשר

דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרם בעל פה. ול"ת היכי קאמרינן מזמורים על פה וי"ל דאין להקפיד רק מה שכתוב בחומש לד]ואמנם קשה היכי קרינן ויושע וקריאת שמע וי"ל [ב] דאין להקפיד אלא כדבר שמוליא אחרים ידי חובתן: **ותנן** המנחות והנזירות[לה] בבמת יחיד דברי ר' מאיר. הוה מצי לשנויי תנאי היא שהרי בפ' בתרא דזבחים (דף קיז.) פליגי רבנן עליה דרבי מאיר ומסיק התם דמנחות ונזירות איכא בינייהו[לו]: **סמי** מכאן נזירות. וה"ה דצריך כמו כן למימסייה מההיא דפ' בתרא דזבחים (דף קיז: ע"ש) דאמר מנחות ונזירות איכא בינייהו: **אלא** כיון דהותרו הבמות כל היכא דבעי מקריב. ולרבנן דפליגי עליה דרבי מאיר דאמר נזיר לאו נידר ונידב הוא צריך לומר דלא הלך אבשלום אלא להביא כבשים מחברון ולהקריבן בגבעון מיהו לפי מה דפרש"י פרק בתרא דזבחים (ג"ז שם) דרבנן דרבי מאיר כרבנן בתראי סבירא להו דאמרי כאן וכאן לא קרבו ליחיד אלא עולה ושלמים בלבד קשה דא"כ היכי קאמר אבשלום אלכה נא ואשלמה את נדרי אשר נדרתי וגו' הא לאו נידר ונידב הוא נזירות לרבנן וא"כ כאן וכאן לא קרבי וצריך לחלק התנאים דרבנן דרבי מאיר לא ס"ל כרבנן בתראי אלא כרבי יהודה סבירא להו דאמר דבבמה גדולה אפי' חובות נמי קרבו ורבי מאיר דלית ליה נזירות דבר הנידר והנידב והא מצינו למימר דלית ליה כרבנן בתראי דזבחים דאמרי כאן וכאן לא קרבו ליחיד אלא עולה ושלמים בלבד מיהו ליכא לשמעתא התם משמע כפרש"י מיהו תימה לר' שמעון דאמר התם בפ' בתרא דזבחים (גז"ש) אף ציבור לא הקריבו אלא פסחים וחובות הקבוע להם זמן ואמר בפ' כל שעה (פסחים לח:) ואת אומרת שמלות תודה ורקיקי נזיר נאפין בנוב וגבעון ופרש"י שם דהיינו דלא כר"ש וא"כ היכי קאמר אבשלום אלכה נא ואשלמה את נדרי הרי לא היה יכול להקריבו ותירץ מורי הרמ"ר דרבי שמעון לטעמיה דאמר במסכת נזיר (דף מז:) דאם גילח על שלמי נדבה יצא ואם אמר הריני מגלח על מאה עולות יביא מאה עולות וא"כ אפשר דאבשלום נדר להביא עולות נדבה ודבר הנידר והנידב קרב בבמה לכ"ע ועליה היה אבשלו' רוצה לגלח:

לא תיסמיכו[כ] **נסכים.** מההיא מתני' דלעיל ומלי לתרולי: **כא. דקתני** נסכים בהדי דברים שדרכן ליקרב ביום היינו בנסכים הבאין עם הזבח כג]: **בפני עצמן.** שלא קדשו בשחיטת הזבח יכול להקריב בלילה: **כשורפי** כד] **תורה.** שאין מצילין אותן בשבת בפני הדליקה. ל"א שאסור להשהותן כתובים דתורה שבעל פה היא: **והלמד מהן.** מתוך הספרים: **חדתא.** חדשה שלא היו יודעין לתרץ הברייתות: [ל"א] **חדתי.** כה] לחדש דבר כגון זו שחדשה היא: **מעייני בספר אגדתא.** שלא ישתכחו: **עת לעשות לה'.** כשעושין הדבר לשם קדושת השם ראוי להפר תורתך ומוטב תעקר כו': **השתא דאמרת כו'.** יכול להקדישן ולהקריבן בלילה (א) אחת. ל"א גרסינן עלות השחר פוסל בהן כאברים כלומר הא דאמרינן נזדמנו לו נסכים בלילה מקדישן בלילה כו] (ב) [ומקריבן]: **כאברים.** של תמיד במס' זבחים (פז.) וכן עיקר הגהת הרב: **חובות הבאות.** מחמת הרגל ברגל כגון עולת ראיה וחגיגה ומוספין (ב) כז]: (ג) **אמור נדריכם: אף נסכים ביום: לרבות שלמי נזיר.** דאי שלמי נדבה הרי כבר אמור נדבותיכם ואי משום היקשא לכתוב ולשלמים: **שלמי פסח.** חגיגת י"ד שכשהיתה חבורה מרובה נמנים על הפסח ואינו סיפק להן היו מביאין עמו שלמים ואם הפרישן לשם כך ולא הקריבום יקריבום בחוה"מ דאי שלמי נזיר לא צריכי ריבוי לרבויי דמנדריכם ונדבותיכם נפקא דנזירות ע"י נדר בא עליו ונידר ונידב קרינא ביה אבל שלמי פסח חובה נינהו כדמפרש בפסחים בפ' ואלו דברים (דף עא.): **והנזירות קרב בבמת יחיד.** אלמא נידר ונידב חשיב ליה דאי לאו הכי לא הוה קרב בבמת יחיד כח]: **סמי מכאן נזירות.** דאע"ג דנזירות באה עליו ע"י נדר אין הקרבנות נקראין נידר ונידב דהא לא נדר אלא מן היין והקרבן מאיליו מוטל עליו חובה: **אשר נדרתי לה' בחברון.** משמע בחברון אלך ואשלמה שם נדרי והוא נדר נזירות היה דאבשלום נזיר עולם היה כט] ומשלשים לשלשים יום היה מגלח ומביא קרבן ומהלך להקריב קרבנות נזירותיו בחברון דהיא במת יחיד שמע מינה נידר ונידב הוא: **אעיקר נדרו קאי.** האי בחברון וה"ק אלכה נא לבמה גדולה ל] בגבעון דהתם הוא מזבח שעשה משה ואשלמה נדרי (ג) שנדרתי בחברון אבל לא שיביא הקרבן בחברון לא]: **והא בגשור כו'.** דכתיב כי נדר נדר עבדך בשבתי בגשור וגו': **להביא כבשים**[לב]. ולהקריבן שוב בבמה גדולה וה"ק אשלמה את נדרי כלומר אשלמה את נזירותי ואגלח ומחברון אביא הכבשים ולהכי פריך מחברון מיבעי ליה: **בחברון.** כו כבשים שמנים במס' מנחות (דף פז.): **אלא לעולם לאקרובי.** דנזירות לג] בבמת יחיד: **תיקשי לך גבעון.** דשם מזבח שעשה משה:

עשר

עין משפט נר מצוה

יז א מיי' פ"ד מהלכות מעה"ק הלכה ה:
יח ב מיי' פ"א מהלכות חגיגה הלכה י:
יט ג מיי' פ"ד מהלכות מעה"ק הלכה ה:

מוסף רש"י

בנסכים הבאין בפני עצמן. כגון שהביא זבח בלא נסכים ולאחר זמן הביא הנסכים בפני עצמן, יכול להביאן בלילה (מנחות מד:). **כתוב אחד אומר כתוב לך כו'.** אלמא נכתבה, וכתוב אחד אומר כי על פי כו'. אלמא לא נכתבה (גיטין ס:). **אי אתה רשאי לאומרן בכתב.** מכאן אתה למד שהתלמוד לא ניתן לכתוב אלא מפני שהתורה משתכחת (שם). **ושבכתב.** דברים שאמרתי לך בכתב, אי אתה רשאי לאומרן על פה. למוסרם לישראל על פה (שם). **עת לעשות לה'.** ואם בא עת לעשות תקנה לשם שמים, הפרו דברי תורה לשעה הצריכה (שם ס.). **ואשלם את נדרי.** אלכה נא לחברון ואשלם הנדר שנדרתי בגשור, כדכתיב בתריה כי נדר נדר עבדך בשבתי בגשור, ובחברון אלי בעי והלא לא היה שם המזבח כי אם בגבעון (סוטה לד:). **להביא כבשים לעולה.** דאמר מר במסכת מנחות (פז.) כבשים מחברון (שם:). **שנה עשירית של שמואל היתה.** שאבשלום היה יודע שעתיד דוד למלוך מ' שנה וכשנתמלאו מ' שנה ששאלו ישראל מלך מיום ליום אחר שמלכו שמואל ושאול, דהיינו בתחלת המלכות ועלתה לשניהן לפי שעדיין לא יצא טיבעו של שאול בעולם ואף טיבעו של שמואל בעולם שהיה נקרא מלך לא פסק, ושתים שמלך שאול בעלמו בחיי שמואל, כמו שלמדנו בסדר עולם שלא מת שמואל לפני מות שאול אלא ד' חדשים, ול"ו שמלך דוד, וטעה אבשלום ואמר עכשיו הגיע הקץ של אבא ואלכה לחברון להעשות לי שם המלוכה (נזיר ה. וע"ש עוד).

שיטה מקובצת

א] דלא תיסמי אות ו' נמחק: ב] ואי אשכח גברא כתיב איגרתא והא אמר כו' והשאר נמחק: ג] כותבי הלכות כשורפי תורה. גליון פירוש כותבי תלמוד כשורפים פסוקים מן התורה דהתלמוד לא ניתן לכתוב כדאמר אלה אתה כותב כו' ואי כותב אדם אי אפשר בלא פסוקין ומאן דמשכח ליה כיון שלא ניתן לכתוב או גונזו או שורפו: ד] הלכות מדרש ואגדות אמרי דילמא. ס"א דילמא חדותא מילתא שאני. לישנא אחרינא אמרי רבנן אגירסייהו סמיכי וכיון דאיכא שכחה כתבין ומחתין וכי משכחנא מילתא מעיינין בספרא וכי הא דרבי יוחנן כו': ה] תיעקר אות אחת מן התורה ואל: ו] נזדמנו לו נסכים בלילה. גליון לאו דוקא נזדמנו אלא אפילו לכתחילה מותר להקדישם בלילה ולהקריבם בלילה דסד"א דנהי דקרבים בלילה מ"מ צריך להקדישו ביום קמ"ל: ז] מקדישן בלילה ומקריבן בלילה: ח] דעלות השחר. גירסת הרגמ"ה דעולת השחר: ט] כאברין זהו גירסת רש"י אבל גירסת הרגמ"ה באברין: י] תיבת חובה נמחק: יא] שקרבין בחולו של מועד ותימה אמאי לא פריך הכא כדפריך בפ"ק דביצה דקאמר תורה קריבה בחולו של מועד ופריך השת' פלותר סילתא מפלתינן תודה מבעיא ומשני לענין בל תאחר וצ"ע אם אותו תירוץ שייך הכא. תוס'. גליון שקרבין בחש"מ יש מפרשים דאתא למיסר י"ט ואע"ג דמלכם נפקא מ"מ איצטריך לעולת יולדת ושלמי נזיר שהגיעו זמנם ואי אפשר לאקרומינהו ומרגל ואילך עובר בעשה ומנחת חוטא כיון (דאין כפרה) [דבאין לכפרה] מיקרי צורך הדיוט וי"מ דמצוה ברגל שיאכל בשר הרבה מכל ימות השנה וישמח ברגל וכן איתא בספרי ת"ל תעשו במועדיכם לקובעו חובה ברגל יכול באיזה שירצה ת"ל והבאתם שמה ברגל ראשון שיבא: יב] במנחת חוטא ובמנח' קנאות: יג] דהתניא ס"א דתנן כל הנידר והנידב קרב בבמה וכל שאינו נידר ונידב אינו קרב בבמה אבל כמו שכתוב בדפוס אינו לשון משנה אלא לשון ברייתא: יד] רבי מאיר. ס"א אמר רב יוסף סמי מכאן נזירות ורב דימי סבר תנאי היא ומי איכא למ"ד דנזירות לא קרבה בבמת יחיד והא כתיב ויהי וגו' ותניא רבי אומר אבשלום נזיר עולם הוה וההיא שעתא זמן היתר במות הוי ואמאי שבק לבמה גדולה ואזיל לחברון לשלומי לנדריה לאו ש"מ קרבה נזירות בבמת יחיד וכי אזיל לחברון משום דכי נדר נדריה בחברון הוה מאי נפקא מיניה ותו הא בגשור הוה אלא אמר רב יהודה ואיתימא רבה בר חנה שהלך להביא כבשים מחברון דאי לא תימא הכי נזירות חוץ לארץ ואין עולה לו מן המנין אלא ש"מ להביא כבשים מחברון כו' מחברון מבעיא ליה אלא בשעת היתר הבמות וכי נדר לבמת יחיד אזיל: טו] והכתיב ויהי מקץ: טז] אקרבן וקרי ליה נדר לא: יז] הוה. ס"א והא עיקר נדריה בשבתו בגשור הוה אין בשבתו בגשור הוה וכגון דאמר דכי מטינא לירושלים אזלינא לחברון והוינא תמן ומה נפקא ליה מיניה אלא אמר רב יהודה כו': יח] לא הלך אבשלום. גליון כלומר אמת הוא דלא הנדר ולא הקרבן הוי בחברון אלא שהלך כו' והפי' דקרא אלך להביא כבשים מחברון ואשלם נדרי בגבעון אשר נדרתי בגשור: יט] עי' בהשמטות בסוף המסכת: כ] מקריב מקץ ארבעים שנה למאי תניא (אות נ' נמחק) מקץ מ' שנה כו'. גליון ואירע מהר קלקול במלכות מחמת אותו עון ולכך מנאו הנביא מאותו פרט: כא] מלך. ס"א גליון מאסו בשם מאסו בדוד תלה קלקול דוד בקלקול המלך: כב] תיסמי מנחת נסכים: כג] הזבח דקדשן שחיטת הזבח בגופיה דלא מצי למקרבינה בלילה: כד] כשורפי תורה אות ה' נמחק: כה] חדתי לחדש דבר כגון זו שחדשה היא שלא היו ידעין לתרץ הברייתות: כו] בלילה ומקריבן בלילה עד עלות השחר מצי לאקרבינהו אבל מעלות השחר לא דעמוד השחר עושה בהם פסול לינה כמו שפוסל באברים עצמן של תמיד דכי אמרי' לעיל אפילו למחר הי"מ אי לא אקדשינהו לנסכים בלילה בכלי שרת אבל אקדשינהו לא יביאם למחר דהא איפסלו בלינה כדאמרינן במסכת זבחים והר"א: כז] ומוספין הס"ד ומה"ד אף נסכים ביום וכדאוקמת לעיל בנסכים הבאין עם הזבח וקדשו בשחיטתן הס"ד ומה"ד לרבות שלמי נזיר דקרבין במועד דאי שלמי נדר הרי כבר אמר נדריכם ומתיבת אמור עד תיבת דאי נמחק: כח] יחיד דהא תניא לעיל כל שאינו נידר ונידב אינו קרב בבמת יחיד הס"ד: כט] היה ומשנה לשנה היה מגלח: ל] גדולה אשר בגבעון: לא] בחברון ועיקר נדרו קרי נדר אשר נדרתי בחברון והוא: לב] כבשים מחברון ולהקריבן כו' גדולה לפי שהן גדולים ומובחרים כדגרסי' במנחות אילים ממואב כבשים מחברון בשלהי כל הקרבנות וה"ק: לג] דנזירות קריבה בבמה: לד] בחומש שהרי עדיין לא היו נביאים וכתובים אמנם: לה] והנזירות קרבין בבמה: לו] בינייהו ויש ספרים דגרסי רב דימי אמר הא ר"מ הא רבנן:

מסורת הש"ס

א) [נ"ל ממתניתא], ב) נ"ל ודרש, ג) גיטין ס:, ד) גיטין ס., ה) [יומא כט:] מנחות ק:, ו) [חגיגה ז:], ז) נ"ל ותנן ומתני' היא במגילה ט:, ח) נ"ל ותניא:, ט) [זבחים קיז.], י) [רב דימי אמר לא תסמי מכאן נזירות תנאי היא הא רבי מאיר והא רבנן מי איכא למ"ד כו' קך ליתא בילקוט]:, כ) תוספתא דסוטה פ"ב ה"ד:, ל) [סוטה לד: ע"ש]:, מ) נזיר ה:, נ) סדר עולם פי"ד, ס) גי' רש"ק, וגי' נ"ק ומקריבן ע"ש פוסל בהו כאיברים סי' והגה"ה, ע) עי' נ"ק שמהפך הגירסא, פ) [פ"ב טו], צ) [לפי גי' הילקוט שהעתקתי לקמן בגמ' הכל ניחא], ק) נ"ל הוא.

תורה אור השלם

1. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה כְּתָב לְךָ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עַל פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַתִּי אִתְּךָ בְּרִית וְאֶת יִשְׂרָאֵל:
שמות לד כז
2. עֵת לַעֲשׂוֹת לַייָ הֵפֵרוּ תּוֹרָתֶךָ: תהלים קיט קכו
3. אֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַייָ בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנִּדְרֵיכֶם וְנִדְבֹתֵיכֶם לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנִסְכֵּיכֶם וּלְשַׁלְמֵיכֶם:
במדבר כט לט
4. וַיְהִי מִקֵּץ אַרְבָּעִים שָׁנָה וַיֹּאמֶר אַבְשָׁלוֹם אֶל הַמֶּלֶךְ אֵלְכָה נָּא וַאֲשַׁלֵּם אֶת נִדְרִי אֲשֶׁר נָדַרְתִּי לַייָ בְּחֶבְרוֹן:
שמואל ב טו ז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה השתא וכו' ואחת לא גרסי' הס"ד ואח"כ מ"ה עלות השחר וכו' מקדישן בלילה דוקא בלילה של תמיד: (ב) ד"ה חובות וכו' ומוספין הס"ד ואח"כ מ"ה אף נסכים ביום ולשלמיכם הרי כבר אמור נדריכם ואי שלמי נדבה הרי כבר אמור נדבותיכם ואי משום היקשא: (ג) ד"ה אעיקר וכו' נדרי אשר נדרתי:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אלא כיון כו'. והלך לחברון ליקח כבשים משם וכיון שהיה שם הקריב שם: [ב] תוס' ד"ה דברים. דאין כו'. וכ"מ בפ"ד דתענית (כו א וע"ש כח א) ובמנחה נכנסין וקורין ע"ש כקורין את שמע (וכן הספרים לגירסא בלקוטי' לפ"ע א"מ פי' מ"ט):

רבינו גרשום

קרבי דהא תניא זה הכלל כו': אלא סמי מן ההיא מתניתא דאין לי. מנחת נסכין משום דהא קרבי נמי בלילה]: כי סליק רב דימי כו'. אמר אי אשכחת איניש דאזיל להתם כתבי איגרת [ושדרית ליה (ע"ב שייך לע"א) דלא תיסמי מן מתניתא מנחת נסכין: ולא קשיא. מתני' דקתני דמשקרב הזבח חייבין באחריותן כלומר אף בלילה ברייתא (דהא) דתני ומנחתם ונסכיהם בלילה היינו] בנסכים הבאין בפני עצמן. שלא הקדיש עם הזבח אלא שהקדישום לאחר הקרבת הזבח שיכול אדם להקריב זבחו היום ונסכיו מיכן ועד עשרה ימים ובהנהו אמר דקרבי [אף] בלילה [והא דקתני ברייתא דברים שדרכן להקריב ביום מנחת נסכים היינו בנסכים הבאים עם הזבח]: כותבי הלכות. מדרש משנה ותלמוד והגדות [ודברים שבע"פ נענשין] כשורפי תורה משום דדינן של הלכות בע"פ ואינו רשאי לכותבן [וכל הלמד מהן מן הכתב אין לו שכר: דברים שבכתב. תורה נביאים וכתובים. חדושי מילתא שאני. דבר חדוש הוה אותו היקישא ומשום הכי מותר: ל"א משום דאיכא שכחה כתבין ואמאי מותר]: מוטב שתעקר [אות אחת מן התורה] דכתיב כי על פי ומוטב הוא לכתוב כדי שלא תשתכח תורה: השתא דאמרת נסכים הבאים בפני עצמן לאחר הקרבת הזבח [ומתחת] הזבח קריבין אפילו בלילה. אם נזדמנו לו מקדישן בלילה בכלי שרת ומקריבן בלילה דחייב באחריותן: אמר רב אדא בר אהבה עולת השחר. התמיד פוסל בהן כאברין ואברייתא קאי דקתני ומתעכלין והולכין כל הלילה [כולה] (כלומר) ואם לא נתעכלו כל האברין של תמיד של בין הערבים עד שהעלו תמיד השחר פוסלת כהן באברים אבל סידור המערכה של תמיד השחר אינה פוסלת בהן אלא הקטרת [התמיד] עצמו דכבר הוי יום ואין דרכן ליקרב ביום: [לבד מנדריכם ונדבותיכ' לימד על נדר ונדבה] שקריבין בחולו של מועד. נמי הוי (נמי) מועדיכם אבל בי"ט לא דנדר ונדבה אין קריבין בי"ט: [הא אין הכתוב מדבר אלא בעולת יולדת. ועולת מצורע דקרבי נמי בחולו של מועד: במנחת חוטא ומנחת קנאות. קרבי נמי בחולו של מועד: אף נסכים ביום. אותן הבאין עם הזבח: אלו שלמי נזיר. דקרבי נמי בחולו של מועד: ונימא מר אלו] שלמי פסח. שבאין חובה עם הפסח דכתב וזבחת שלמים ואכלת שם: דאי שלמי נזיר דבר נידר ונידב הוא. דנודר אדם להיות נזיר [ומונה נזירותו ומביא אח"כ שלמיו וכבר לימד על נדר ונדבה שקרב בחולו של מועד] א"כ ולשלמיכם תו למה לי: ומנלן דנזיר דבר נידר ונידב דתנן [זה הכלל דבר הנידר ונידב קרב בבמת יחיד: ותניא המנחות והנזיר קרבין בבמת יחיד. אלמא שלמי נזיר דבר נידר ונידב הוא מדקרב בבמת יחיד] אלא אמר רב יוסף סמי מן ההיא מתניתא דהמנחות והנזירות לא תיתניה דנזירות קרב בבמת יחיד [וליכא למימר דליהוי נידר ונידב] ורב דימי סבר תנאי היא (דהא מתני' דקתני דנזירות קריבה בבמת יחיד רבי מאיר ורבנן פליגי עליה ואמרי דלא קרבו בבמת יחיד) [הא רבי מאיר דקרבין בבמת יחיד והא רבנן דפליגי עליה בבמה דלא קרב דלא הוי נידר ונידב] ואנא דאמרי כרבנן: לא אעיקר נידרו שנדר בחברון. למנות נזירות היינו עיקר נידרו: נזיר עולם היה. והיה מגלח (מל' לל') [משנה לשנה] לחברון והוה תמן בתמיהא כלומר (דהתם נדר) [והתם נדרייה] מאן נפקא ליה מינה היכא נדר ואמאי אזיל להתם בשביל כך. ועוד הא בגשור הוה [נדרו]: שהלך ליטול] כבשים בחברון. כדתניא אילים ממואב וכבשים מחברון דאי לא תימא הכי נזירות דחוצה לארץ היא דנדר בשבתו בגשור בארם ואין עולה לו מן המנין דהכי תנן במס' נזיר מי שנזר נזירות מרובה: